

ABSOLVENTI

ZUŠ NOVÉ STRAŠECÍ

2020

Seznam absolventů 2020 podle oborů

Hudební obor

- I. stupeň

Bačkovská Šárka	– Hra na klavír ze třídy Ivany Teshomeové
Behotová Barbora	– Hra na elektronické klávesové nástroje ze třídy Zdeňka Frolíka
Dolejší Tereza	– Hra na klasickou kytaru ze třídy Lukáše Štěpánka, DiS.
Kodyš Oliver	– Hra na housle ze třídy Mgr. Víta Nermuta, Dipl. Mus.
Kovrzek Jonáš	– Hra na klasickou kytaru ze třídy Martina Vítka
Macháček Jiří	– Hra na bicí nástroje ze třídy Jana Raicha
Mikšovská Adéla	– Hra na elektronické klávesové nástroje ze třídy Mgr. Miloslavy Becherové
Pravdová Nela	– Hra na klasickou kytaru ze třídy Lukáše Štěpánka, DiS.
Suchopárková Kateřina	– Hra na klavír ze třídy Ivany Teshomeové
Ševčík Vít	– Hra na klasickou kytaru ze třídy Martina Vítka
Šváchová Barbora	– Hra na saxofon ze třídy Zdeňka Frolíka
Vachková Jana	– Hra na zobcovou flétnu ze třídy Dagmar Pavlíkové
Wachtl Vojtěch	– Hra na klasickou kytaru ze třídy Lukáše Štěpánka, DiS.

Seznam absolventů 2020 podle oborů

Hudební obor

- II. stupeň

- Ajksner Tomáš – Hra na housle
ze třídy Mgr. Víta Nermuta, Dipl. Mus.
- Kinkal Matyáš – Hra na klavír
ze třídy Ivany Teshomeové
- Lagová Tereza – Hra na housle
ze třídy Mgr. Víta Nermuta, Dipl. Mus.

Literárně – dramatický obor - I. stupeň

- Vachková Jana – Dramatika a slovesnost
ze třídy Mgr. et MgA. Ivy Vachkové, Ph.D.

Taneční obor

- I. stupeň

- Bünterová Barbora – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, Dis.
- Dolejší Tereza – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, Dis.
- Koudelková Anna – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, Dis.
- Müllerová Tereza – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, Dis.
- Pěkná Emília – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, Dis.

Seznam absolventů 2020 podle oborů

Taneční obor

- II. stupeň

- Dolejší Klára – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské a Bc. Venduly Tyčové, Dis.
- Duchoňová Markéta – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, Dis.
- Šváchová Barbora – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské a Bc. Venduly Tyčové, Dis.

Výtvarný obor

- I. stupeň

- Brmčijská Karolína – Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové
- Dolejší Tereza – Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové
- Kodyš Oliver – Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Pravdová Nela – Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové
Studijní výtvarná tvorba ze třídy Mgr. Lady Staré
- Pröcklová Johana – Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Schořálková Tereza – Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové
- Slavík Metoděj – Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové
- Stehno Jakub – Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Stuchlá Natálie – Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové
Studijní výtvarná tvorba ze třídy Mgr. Lady Staré
- Suchopárková Kateřina – Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové
- Zinnová Eliška – Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové

Hudební obor - I. stupeň

Šárka Bačkovská

Hra na klavír
ze třídy Ivany Teshomeové

Historie klavíru

Klavír, z latinského slova *claves*-klíče, klávesy, je strunný úderný hudební nástroj. Velký klavír určený spíše pro koncertní účely se nazývá koncertní křídlo a má struny umístěné vodorovně na rozdíl od menšího pianina se svislými strunami. Slovo *piano* nebo *pianoforte* jsou odvozeny od italských slov *piano* (potichu) a *forte* (nahlas), která vyjadřovala přednost tohoto nástroje měnit intenzitu zvuku v závislosti na síle úderu. Mezi výhody klavíru patří, že na něj může hrát téměř každý, od malého dítěte po starého člověka. Nevýhodou klavíru je jeho hmotnost špatná skladnost a obtížná manipulace. Historie klavíru sahá až do starého Řecka. Dávným předchůdcem klavíru byl totiž monochord - v podstatě přístroj na měření hudebních intervalů. Postupem času se ale klavír zdokonaloval a již k polovině 19. stol. vypadal a fungoval téměř stejně jako dnes. Na světě existuje několik desítek firem, které se zabývají výrobou pian. Nástroje se neliší pouze značkou, ale i sytostí a silou tónu a samozřejmě cenou. Mezi světoznámé výrobce klavírů patří americká firma *Steinway&Sons*, vídeňský *Bösendorfer*, česká firma *Petrol* a mnoho dalších. Firmy většinou nesou jména po svých zakladatelích. Největší výrobce pian, i všech hudebních nástrojů, je japonská firma *Yamaha Corporation*.

Klavír jsem si vybrala, protože jsme doma měli sice starý rozladěný klavír, ale mě se jeho zvuk líbil a pustila jsem se do studia v ZUŠ Nové Strašecí u paní učitelky Teshomeové, které tímto děkuji, že to se mnou vydržela a že mě dovedla jistou rukou až k absolvování.

Hudební obor - I. stupeň

Barbora Behotová

Hra na elektrické klávesové
nástroje
ze třídy Zdeňka Frolíka

Když jsem nastoupila do třetí třídy, přála jsem si hrát na klavír. Rodiče mě tedy přihlásili do ZUŠky, ale jelikož jsme doma klavír neměli, zdály se elektronické klávesy jako schůdnější řešení. Začala jsem tedy navštěvovat hodiny kláves pod vedením pana učitele Zdeňka Frolíka, u kterého jsem dosud. Musím mu velice poděkovat za jeho nadhled, humor a trpělivost, se kterými přistupuje k výuce, protože jsem příliš talentu nepobrala a ještě k tomu jsem lajdák.

Prvních pár let jsem chodila společně s Maruškou. Dobře jsme si rozuměly a mohly jsme se poučit z chyb té druhé. Jak roky plynuly, na hodiny jsem musela docházet sama. Byla to změna a nejednou jsem si zavzpomínala na společně strávené hodiny, ale musela jsem se s tím nějak popasovat. Teď mám absolvovat. Dříve jsem si to ani nedovedla představit a myslím, že neumím ani teď. Kromě elektronických kláves jsem navštěvovala ještě pod vedením paní učitelky Andráškové hudební nauku, na kterou, asi jako jedna z mála, vzpomínám s úsměvem a Orffovy nástroje nejprve u paní učitelky Rybáčkové a poté u paní učitelky Černé. I když příliš pilně necvičím, některé písničky si pro radost přehrávám i po několika letech. Mám ráda chvíle, když hraji to, co mám ráda a máma u toho něco dělá a poslouchá mě, můžu se přehmátnout a vůbec to nevadí na rozdíl od koncertů, z kterých mám obrovskou trému a jsem jako svázaná. Je sice pravda, že po zdařeném koncertu má člověk skvělý pocit, ale za ten stres mi to nestojí. Pro mě je lepší zahrát si něco pro sebe nebo kamarádkám jen tak doma. Myslím, že hudba není o tom vše zahrát bez jediné chyby, ale o tom zahrát to s radostí.

Hudební obor - I. stupeň

Tereza Dolejší

Hra na klasickou kytaru
ze třídy Lukáše Štěpánka, DiS.

Na kytaru jsem začala chodit nejspíš jen proto, že na ní chodil můj bratr. Dlouho jsem se rozmýšlela nad tím, že bych chodila na housle, ale protože moje sestra na ně chodila a moc jí to nešlo ani nebavilo, tak si rodiče mysleli, že u mně to bude to stejné a já zvolila kytaru.

Dodnes si pamatuji svojí první hodinu, byla jsem z ní nadšená. Hned jak jsem přišla domů, tak jsem začala trénovat. Pamatuji si, že jsem protestovala kvůli tomu, že můj učitel kytary měl "jinak otočený ty knoflíky", a to pro mně bylo strašné. Když už jsem si na to zvykla, že to tak prostě je, tak jsem začala trénovat. Moc mi to ze začátku nešlo, ale postupem času se jsem se začala zlepšovat. I přes to jsem ale měla často období, kdy jsem chtěla s kytarou skončit, protože mně to nebavilo. Naštěstí mně rodiče vždycky přemluvili ať pokračuji, a nějak jsem u toho zůstala. Vážně nevím, co bych bez svých rodičů dělala, protože hudba je už zkrátka součástí mého života, bez kterého bych se asi neobešla. Ale kdo ví....

Hudební obor - I. stupeň

Oliver Kodyš

Hra na housle
ze třídy
Mgr. Víta Nermuta, Dipl. Mus.

Má houslová kariéra začala, když jsem se třídou v první třídě šel na návštěvu ZUŠky. Zde jsme si zkoušeli, jak nám sedí jaký nástroj, a mně seděly housle.

V této době už rodiče plánovali, že mě pošlou hrát na flétnu jako mé dvě sestry. Tento plán jsem jim překazil, když jsem na ně vyskočil s houslemi, a od té doby si mě do parády vzala paní učitelka Kloubová.

První dva roky učení jsem měl paní učitelku Kloubovou, další rok jsem měl paní učitelku Bartošovou, poté dva roky paní učitelku Děkanovou, nyní Rybáčkovou, a nakonec po otěhotnění paní učitelky Rybáčkové jsem dostal pana učitele Nermuta a toho mám až dodnes.

Občas jsem měl krize a vůbec se mi nechtělo hrát na housle, ale když už jsem zahrál, tak mě to začalo bavit a klidně bych hrál od toho momentu navždy.

Hudební obor - I. stupeň

Jonáš Kvrzek

Hra na klasickou kytaru
ze třídy Martina Vítka

Za dobu, co hraji na kytaru, jsem vystřídal několik učitelů. Poslední tři roky chodím každý týden na kytaru k panu učiteli Martinu Vítkovi.

Každý učitel byl něčím jiný, ale kdybych si měl jednoho z nich vybrat, tak si vyberu pana učitele Vítka. Když jsem s ním měl mít svou první hodinu, tak jsem byl docela zmatený a nevěděl jsem, co mám čekat. Po pár prvních hodinách jsem ale měl jasno. Vyplatilo se mi nepřestávat chodit na kytaru.

Pan učitel je takový jedinečný. On je úplně jako geniální recept na to, jak se něco v hodinách naučit, ale zároveň se ještě k tomu pobavit. Hned první rok, co mě učil, jsem s ním byl na kytarové soutěži, na kterou mě sice dobře připravil, ale stejně jsem si ji moc neužil. A to hlavně kvůli nepříjemné atmosféře především v kladenském krajském kole. Je to zvláštní, ale mám pocit, jako kdybych se za poslední tři roky naučil více než za zbytek času, co se na kytaru učím. A když už se najde čas, kdy na hodině zrovna nehrajeme, tak musím uznat, že se s panem učitelem dobře povídá a je s ním zábava a to je vždy něco navíc.

A jak to já vlastně mám s hraním na kytaru? Možná jsem v tom jediný, ale mám to tak, že pokaždé když dostanu na doma nějakou novou skladbu, tak z ní mám radost a opravdu mě baví ji hrát. Proto, když mám hrát něco nového, tak mi nedělá moc velký problém si na kytaru zahrát. Naopak, když hraji jednu a tu samou skladbu už poněkoličkáte, tak už moc chutí zahrát si na kytaru nemám. To je jeden z hlavních důvodů, proč jsem nikdy neměl moc rád hraní na koncertech. Musel jsem hrát tu samou skladbu opravdu mnohokrát a to mě prostě omrzí.

Ale samotné hraní na kytaru mě baví. Baví mě její krásný zvuk. Baví mě, když se naučím hrát písničky, o kterých bych nikdy neřekl, že mám šanci se je naučit. Nedělá mi problém se na hraní soustředit, ale dělá mi problém hrát hodně rychle a nezamotat si při tom prsty.

Přes to všechno, co jsem tu popsal, musím říct, že vytrvat se prostě a jednoduše vyplatí, protože je to skvělý pocit něco umět. A díky tomu už hraji téměř sedm let. Nepřestal jsem a právě teď tu sedím a píšu o tom všem mou absolventskou práci.

Hudební obor - I. stupeň

Jiří Macháček

Hra na bicí nástroje
ze třídy Jana Raicha

Na bicí už chodím do ZUŠ 8 let. Vybral jsem si tento nástroj, protože člověk se u nich nádherně uvolní. Já už hraju od školky a neměl jsem problém, že by mi něco nešlo. Můj pan učitel Jan Raich mi vždy pomohl, když jsem potřeboval. Nikdy mi ani nevnadal, když jsem něco zapomněl. Lepšího učitele jsem si nemohl přát.

Můj vzor byl a pořád je Nicko McBrain ze skupiny Iron Maiden. S touto skupinou jsem se setkal asi v šesti letech a jednou jsem si řekl, že by nebylo špatné jít a vyzkoušet bicí. No a teď jsem tady. Každého to asi v průběhu let vždy na chvíli omrzelo a já nejsem výjimkou. Teď mě to ale velice baví. V příštím roce bych chtěl zkusit kytaru, protože mám hrozně rád rock a heavy metal.

Hudební obor - I. stupeň

Adéla Mikšovská

Hra na elektronické klávesové nástroje
ze třídy Mgr. Miloslavy Becherové

CO PRO MNE OSOBNĚ ZNAMENÁ
HUDBA.

Základní uměleckou školu v Novém Strašecí navštěvuji již sedmým rokem. Když jsem byla malá, slyšela jsem hrát na klavír moji kamarádku. Strašně se mi líbilo, jak zmáčkne klávesu, jako na počítači, a ozve se tón. Běžela jsem tenkrát za maminkou, že chci také vyluzovat tóny a hrát. A tak jsem dodnes zůstala u hudby.

Hudba je pro mne všechno. Můj svět. Když mám špatnou náladu, zahrají si něco smutného a utíkám si do mého vysněného pohádkového světa. Když mám veselou náladu a jsem šťastná, zahrají si do skoku a pak tančím. Chtěla jsem hrát na klávesy, protože si mohu k tomu navolit doprovod a i tančit. Hráť, tančit a snít. Hudba nás v přírodě doprovází téměř na každém kroku. Stačí se kolem nás zaposlouchat. Auta na ulici hrají, vyluzují tóny i zvířátka si zpívají. Zaposlouchejte se do řeči ptáčků, psů a kočiček.

Hudba je sen, bez mé hudby bych nedokázala žít, vše by bylo smutné. Zkrátka - hudba mne doprovází na každém kroku. Jsem ráda, že si umím zahrát písničky a hezké melodie a potěšit tak své srdce a mé nejbližší.

Hudební obor - I. stupeň

Nela Pravdová

Hra na klasickou kytaru
ze třídy Lukáše Štěpánka, DiS.

Hráť na kytaru jsem začala v podstatě náhodou, když jsem ve svých pěti letech na půdě objevila starou kytaru po dědovi. K hudbě jsem měla od malička velice blízko, díky mému tátovi, který hrál v dětství na housle a také vždy miloval rockovou hudbu, kde kytara hrála vždy hlavní roli. Vždycky se mi tak líbily kapely jako například: Pink Floyd, Dream Theatre nebo Depeche mode. Rodiče se tedy rozhodli, že bych mohla začít chodit do „Zušky“ na kytaru a jsem za to moc ráda, protože i přes to, že léta tak rychle uběhla, moje láska ke kytarě stále vydržela. Ráda si zahrají na kytaru na táboře nebo i doma.

Hudební obor - I. stupeň

Kateřina Suchopárková

Hra na klavír
ze třídy Ivany Teshomeové

Moji rodiče jsou přesvědčeni, že hudba patří k člověku a je jeho nezbytnou součástí. Výběr nástroje však nechali na mě a já jsem si vybrala klavír. Jako malé se mi líbilo to množství černobílých kláves, kde každá vydávala jiný tón. Po první hodině, kdy mi paní učitelka Teshomeová řekla, že mám ruce klavíristy, jsem byla nadšená a měla velké očekávání...

S piánem však přišlo i trénování. Nejtěžší si bylo zvyknout, že bych měla trénovat každý den - což jsem ze začátku jen taktak vydržela. Ve čtvrté nebo páté třídě jsem polevila, rodiče na mne museli dohlížet a klavír se mi tak znelíbil, že jsem chtěla odstoupit. Naštěstí jsem si později nějakým záhadným způsobem cvičení oblíbila a začala trénovat každý den - ráno v šest hodin a večer kolem sedmé, a to mi zůstalo doteď. Trénování způsobilo, že když se to naučím, mám dobrý pocit a lépe to zvládám.

Za tu dobu, co na klavír hraji, jsem se naučila hodně rozmanitých skladeb, ale pamatuji si jen ty, které ve mě vyvolaly vzpomínky, emoce, nebo se mi prostě líbily. Klasická hudba mě uklidňuje a naplňuje. Mám ráda skladby dynamičtější i teskné a při hře na piano si odpočinu, někdy skrz něj projevim radost, jindy smutek nebo vztek. Hudba se stala mojí přirozenou součástí.

Původně jsem svoje zamyšlení chtěla začít tím, že když se řekne klavír, vybaví se mi paní učitelka Teshomeová a když se řekne paní učitelka Teshomeová, vybaví se mi kočátka. Jestli se ptáte, proč zrovna kočátka, tak se prosím zeptejte skvělé a vždy veselé paní učitelky Teshomeové, které mockrát děkuji.

Hudební obor - I. stupeň

Vít Ševčík

Hra na klasickou kytaru
ze třídy Martina Vítka

Mým učitelem je pan učitel Martin Vítek. Do základní umělecké školy chodím už od první třídy, kdy jsem byl v přípravném ročníku.

Základy při mých začátcích mi dal pan učitel Ondřej Kinkal. Hru mi zpestřoval v hodinách i zábavnou formou. Zkusil jsem si i hru na kytaru za hlavou. S panem učitelem Kinkalem jsem byl až do konce 1. ročníku.

Následující roky jsem měl trochu smůlu, kdy se mi učitelé na kytaru střídali.

Ve druhém ročníku to byla paní učitelka Šteruská, pár hodin mě učila paní učitelka Cendelínová, pak následovaly hodiny pana učitele Bendy, ale na konci školního roku jsem měl opět pana učitele Kinkala.

S panem učitelem Kinkalem jsme zkoušeli hrát různé skladby z filmů jako například Piráti z Karibiku nebo Star Wars.

Od září dalšího roku jsem dostal pana učitele Vítka, který mě na kytaru učí dodnes.

S panem učitelem Vítkem hrajeme různé skladby od známých skladatelů jako například od Luboše Urbana, Jiřího Jirmala, písničky k táborákům, stupnice a mnoho dalšího.

Ke hře na kytaru patří také kytarový soubor, který vede pan učitel Štěpánek.

Do souboru jsme nejprve chodili tři a v letošním roce nás soubor navštěvuje deset.

Mezi mé nejoblíbenější učitele patří pan učitel Vítek a pan učitel Kinkal, ale nesmím zapomenout i na pana Štěpánka.

Se základní uměleckou školou jsem byl v Národním divadle nebo v Rudolfině.

Byly to nezapomenutelné krásné zážitky.

A vzpomínky ze ZUŠ, na které nikdy nezapomenu jsou, když jsem si s panem Kinkalem zkusil hru na elektrickou kytaru.

Pan učitel Vítek mě naučil akordy a velmi zajímavé a hezké skladby.

Pan učitel Štěpánek mě naučil hrát s více lidmi dohromady a na jeho hodinách se nikdy nenudíme a užijeme si i zábavu.

Jsem velice rád, že můžu Novostrašeckou ZUŠ navštěvovat a jsem velmi vděčný za to, co jsem se zde mohl naučit.

Hudební obor - I. stupeň

Barbora Šváchová

Hra na saxofon
ze třídy Zdeňka Frolíka

Proč zrovna saxofon? Je to nástroj, na který nehraje jen tak někdo. Vybrala jsem si ho, protože mě asi dost fascinoval a byla to pro mě výzva.

Chytlo mě to už od začátku a zalíbil se mi i hudební styl, který se na saxofon hraje nejčastěji (jazz, blues).

Žádný vzor asi nemám, ale ráda saxofon poslouchám. Třeba ve sluchátkách, když jedu autobusem nebo před spaním. Proto se mi líbily koncerty, na kterých jsem se ZUŠ už několikrát byla.

Se saxofonem budu tento rok končit, ale budu na něj s radostí vzpomínat a doufám, že budu mít možnost si ještě někdy zahrát.

Hudební obor - I. stupeň

Jana Vachková

Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové

Když jsem byla ještě ve školce, tak jsem chtěla hrát na flétnu. Na nic jiného, protože moje starší sestry Áda a Zuzka hráli na flétnu a já jsem jim záviděla. Maminka mi řekla, že až budu v 1. třídě, tak mě na flétnu přihlásí. Zatím jsem chodila na tanečky a na dramaťák. Vždy, když Áda nebo Zuzka nebyly doma tak jsem ráda "hrávala" na jejich flétny. Mrzelo mě, že to neznělo tak krásně, jako když hrály ony.

Najednou jsem byla v 1. třídě, a začala jsem chodit na flétnu prvním rokem. Cvičila jsem každý den několikrát. Jenže pak přišel ke mně velký problém jménem stupnice. Měla jsem problém si je zapamatovat, hlavně ty mollové stupnice byli (jsou) pro mě nejhorší (ne že bych na tom teď byla líp). To mě přestala bavit flétna a nechtěla jsem na ni chodit. Dokonce se stalo, že jsem šla "za školu". Prosila jsem maminku, aby mě z flétny odhlásila, že mě to nebaví a tak. Maminka mě domlouvala a našťastí mě z flétny neodhlásila.

Pak když jsem chodila už čtvrtým rokem, tak jsem začala chodit na Souborovku. To mě na krátký čas začala flétna zase bavit. A tak to šlo až do teď. Teď mě sice taky moc nebaví, ale když dostanu nějakou skladbu, etudu či písničku, která mě něčím zaujme, začnu víc cvičit.

Chtěla bych hlavně moc poděkovat paní učitelce Pavlíkové, která měla (a má pořád) trpělivost.

Děkuji paní učitelko!

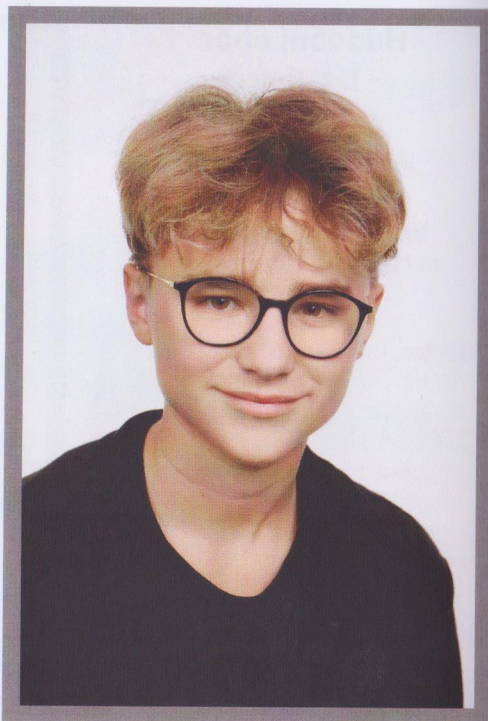
Hudební obor - I. stupeň

Vojtěch Wachtl

Hra na klasickou kytaru
ze třídy Lukáše Štěpánka, DiS.

Už od mala jsem se hrozně rád díval na televizi, když tam někdo hrál na kytaru, ale elektrickou. Doma jsme měli jednu akustickou od dědy. Když jsem šel do 2. třídy, tak mě rodiče přihlásili do ZUŠ na akustickou kytaru se slovy: „Až budeš umět na klasickou kytaru, tak tě přeřadí na elektrickou“. No, a teď absolvuji z akustické kytary a pořád nic. Ale jsem za to rád.

První tři nebo čtyři roky jsem měl paní učitelku Jednorožcovou. Paní učitelka potom otěhotněla a já měl necelý rok pana učitele Kinkala. Poslední tři roky mám pana učitele Štěpánka a jsem za to moc rád, protože si s panem učitelem rozumím a na každou hodinu se těším. Rozhodně plánuji příští rok kytarou pokračovat.

Hudební obor - II. stupeň

Tomáš Ajksner

Hra na housle
ze třídy Mgr. Víta Nermuta, Dipl.
Mus.

Je občas až neuvěřitelné, jak čas dokáže rychle plynout. Ještě si pamatuji, jak jsem s houslemi začínal. Bylo to rozhodnutí téměř ze dne na den. Seděl jsem doma u počítače a koukal se na nejrůznější umělce a pak mě napadlo, co kdybych zkusil hru na housle. Ostatně k hudbě jsem neměl daleko. Již několik let jsem navštěvoval hodiny klavíru. Kouknul jsem se tedy na webovou stránku školy, abych zjistil podrobnosti o přihlášení se na výuku. A pak jsem to viděl... Ten den byl poslední den na odevzdání přihlášek. Ani minutu jsem neváhal a jel prvním autobusem směrem Nové Strašecí, rychle vyplnil přihlášku a odevzdal ji. Všechny ty starosti, jestli není v šestnácti letech pozdě začít s hrou na housle nebo jestli mi to vůbec půjde, rázem padly za hlavu.

A takhle to všechno začalo. Moje cesta pokračovala dál, a to přes talentové zkoušky. Dodneška netuším, jak jsem je mohl absolvovat. Mám takový pocit, že v tu chvíli mým jediným talentem bylo ukázat, že žádný snad ani nemám. Každopádně jsem byl asi čímsi osvícen, nemám teď na mysli lampu z ulice, a talentovými zkouškami jsem skutečně prošel. Nastoupil jsem k paní učitelce Rybáčkové, která mě do hry na housle postupně zasvěcovala. S tím postupně přišly první přehrávky a třídní koncert, u kterého jsem musel po většinu mého vystoupení vypadat, že nemám ponětí, co právě dělám. Avšak jak šel čas, postupně jsem se dostával ke složitějším skladbám a možná už se to dalo trochu poslouchat.

Po zhruba dvou letech jsem dostal nového vyučujícího, a to pana učitele Nermuta. S tím jsme se podívali na složitější a náročnější skladby. Zezačátku jsem měl trochu s těmito skladbami potíže, ale nakonec jsem je pořádně nacvčil a zahrál je na dalších koncertech. Všechno bylo ideální, měli jsme před sebou další skladby k nácviku, avšak situace se zkomplikovala. Jak se říká, nic by se nemělo přehánět. A tak jednoho dne po cvičení na klavír na absolventský koncert a následně ještě hry na housle to bylo na ruce trochu příliš. Je to více jak rok, co mám potíže se zápěstím levé ruky. To mě vyřadilo i na pár měsíců z jakékoliv činnosti. Avšak život je o výzvách, tudíž minulý rok to byl absolventský koncert z klavíru, letos to bude absolventský koncert z houslí. Avšak finální slovo bude mít zdravotní stav a sám jsem zvědavý, zdali odehrají koncert i tento rok. S tím se pojí i méně trénování na nástroj, tudíž moje přednesy na hodinách podle toho občas i vypadají. Avšak ze strany pana učitele mám velkou podporu a podle toho také přizpůsobujeme výuku.

Každopádně jsem velice rád, že jsem začal hrát na další nástroj a mám možnost objevovat nejrůznější zákoutí hudby každým dnem.

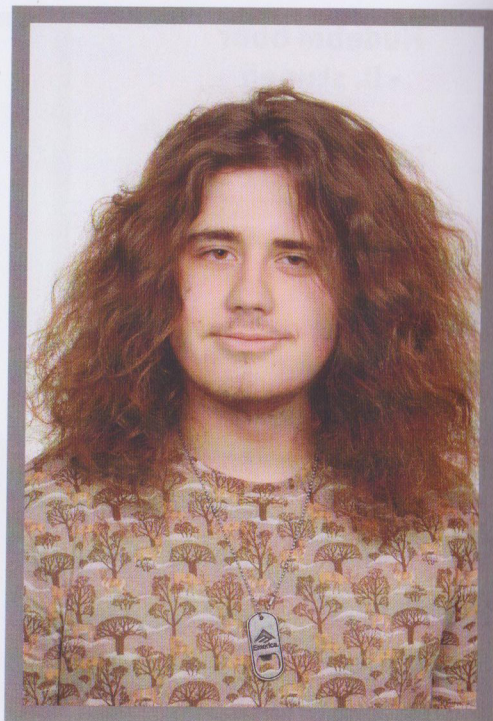

Hudební obor - II. stupeň

Matyáš Kinkal

Hra na klavír
ze třídy Ivany Teshomeové

Druhý stupeň hry na klavír můžu jednoduše shrnout jako velmi příjemně strávený čas s paní učitelkou Teshomeovou. I přes pár osobních kolapsů, kterými jsem za ty roky výrazně poškodil integritu našeho společného soužití věřím, že to se mnou paní učitelka nevzdala a nevzdá. Když se ale ohlédnu zpátky, nedovedu už asi víc litovat toho, jak apaticky jsem přistupoval k přípravě na hodinu. Jednoduše jsem se toho za těch pár let moc nenacvičil. Tím jsem pro změnu poškodil jenom sám sebe, a to naprosto zbytečně. Každopádně mě ale hrát baví víc než kdy dřív, a rozhodně neplánuji přestat, ať už budu dále navštěvovat zdejší ústav ZUŠ nebo jakkoli jinak. Paní učitelce patří mé velké díky a přeji jí do budoucna jen to nejlepší.

Hudební obor - II. stupeň

Tereza Lagová

Hra na housle
ze třídy Mgr. Víta Nermuta,
Dipl. Mus.

O hudbu jsem se začala zajímat hlavně od sedmi let, kdy jsem nastoupila do základní umělecké školy hrát na housle. Od té doby se hře na housle aktivně věnuji a mé nadšení mě stále neopustilo. Jen vlivem blížící se maturity, přijímacích zkoušek na vysokou školu a dalších mnoha povinností by se dalo říct, že do hodin chodím "jako do houslí". Nicméně život bez houslí by byl prázdný a pro mě teď už těžko představitelný.

Co mi housle daly?

Když pominu samotnou podstatu toho, že jsem se naučila hrát na nástroj, tak moje odpověď bude jednoznačná-nová přátelství a nové příležitosti. Díky houslím se mi otevřely nové možnosti, jak dále svůj talent rozvíjet. Hraji v různých souborech. Baví mě, že takto poznávám nové perspektivy, úhly pohledu, a třeba i zkušenosti, že hra v kapele nebo folklóru se naprosto liší od klasického sólového přednesu.

A co pro mě vlastně hudba znamená?

Hudbu vnímám především jako relaxaci. Také je pro mě vyjádřením aktuálních pocitů a nálad, vyjádřením smutku, radosti, lásky i nenávisti. Myslím, že můžu mluvit za všechny, když mám na mysli, že hudba patří do našeho každodenního života a hraje v něm významnou roli. Spoustu zážitků nebo činností máme spojených s nějakou s melodií, a to je jen důkaz toho, že hudba není pouze součástí životního stylu či momentální nálady, ale povznáší duši, otevírá naše srdce a přináší vzpomínky, což je jedna z jejich nejkrásnějších schopností.

Literárně-dramatický obor I. stupeň

Jana Vachková

Dramatika a slovesnost
ze třídy

Mgr. et MgA. Ivy Vachkové, Ph.D.
(v průběhu studia i
MgA. Ivety Dřížhalové – Grmelové
a Mgr. et BcA. Martiny Černé)

Můj největší zážitek s LDO

Bylo to v loňském školním roce. Hrála jsem v inscenaci Tři malé rakvičkárny, se kterou jsme jezdili na soutěže. Byli jsme na školním, okresním, krajském i na celostátním kole soutěže souborů LDO ZUŠ. Z celostátní soutěže v Litvínově jsme si odnesli „Zlaté pásmo“. Také jsme se dostali do celostátního kola Dětské scény ve Svitavách.

Já jsem hrála Smrtku. Hned ze začátku jsem měla problém – pořád mi padala hlava loutky dozadu, byla na mne moc těžká. Kromě Smrtky je v každé české „rakvičkárně“ ještě Paňáca a Hospodský. Vymysleli jsme 3 (vlastně 4) příhody s těmito postavami.

První příběh byl o tom, že Hospodský nechtěl dát Paňáčovi pití. Smrtka dala Paňáčovi kladivo, aby zabil hospodského, a tak mohla Smrtka potom zabít Paňáca za hřích.

Druhý kousek byl o dárku. Hospodský a Paňáca se o něj pohádali. Smrtka Hospodskému poradila, aby utloukl Paňáca dárkem. Potom si mohla vzít Hospodského za hřích s sebou.

Třetí příběh byl o stromu. Rostla na něm jablka. Hospodský se společně s Paňácou snažili jablka setřást. Smrtka na ně shodila strom a tím je zabila.

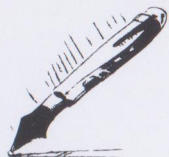
Čtvrtý příběh byl o kytce, jedu a Smrtce. Smrtka otrávil jedem kytku, aby každý, kdo k čichne, umřel. Jenomže Paňáca to viděl a hned mu to došlo. Domluvil se s Hospodským, že Smrtku tím jedem zabijí. Neuvědomili si ale, že jed Smrtce prospívá, a tak je nakonec zabila jedem Smrtka.

Důležité byly zvuky, proto jsme přidali kazoo. Podle mě to představení hodně vylepšilo.

Většinou jsme hráli první, třetí a čtvrtý příběh, protože jednička a dvojka jsou si podobné. Na posledních vystoupeních jsme hráli všechny čtyři (na festivalu Šrámkova Sobotka, na přehlídce v ZUŠ Na Popelce v Praze a na zahajovacím koncertu ZUŠ).

Na Třech malých rakvičkárnách mě nejvíc bavilo, že představení mělo vždycky velký ohlas. Potlesk byl dlouhý a také za námi lidé chodili a říkali nám, že to bylo moc hezké. Na konci jsem hrála na kazoo melodii z filmu Růžový panter a moje Smrtka k tomu tancovala. Lidé, když to viděli, tak ji začali zpívat, a to mě potěšilo.

Ze všeho nejvíc budu vzpomínat na zkoušky, když jsme se tam přeráželi o stojan a tak podobně.

Taneční obor - I. stupeň

Barbora Bünterová

Tanec a práce v souboru ze třídy
Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, DiS.

Tancuju už osm let, naučila jsme se spoustu nových věcí a zažila hodně zkušeností, ale to není to, co mě na tom tolik baví. Nejlepší je ten pocit, když zkusíme tanec několik hodin, všechny už nás to štve, ale dáme do toho, co můžeme, protože nás to baví a děláme to rádi. Ten pocit, když jdeme na jeviště a už předem víme, že to nebude to nejlepší vystoupení z celého večera, ale jsme tam spolu a snažíme se o to, aby se nám to co nejlépe povedlo.

Ta atmosféra, když dotančíme, stojíme na kraji jeviště a všichni nám tleskají. Ten pocit, že tam můžeme být spolu, tak to je na tom, to nelepší.

Ale netančíme jen kvůli tomu, aby nám lidé tleskali, ale protože nás to baví, protože ten pocit, když sama víte, že jste do toho dala všechno, i když už jste neměli žádnou energii, že vidíte jak nejen vy, ale i ostatní se zlepšují. Pro mě osobně tohle všechno znamená tanec, ať už tančím sama, nebo se všemi. Někdy i my děláme spoustu úplně zbytečných chyb, ale nikdy to nechceme vzdát.

Tolikrát už jsem si říkala, že už nebudu chodit na tancování, ale nikdy jsem to neuskutečnila a za to jsem nesmírně ráda, protože všechny holky, se kterými můžu být na jevišti jsou úžasné i ty zážitky, které společně máme ze všech povedených i nepovedených vystoupení, ten pocit, když všichni tancujeme jeden tanec, už po několikáté, už nemůžeme, ale všichni si užíváme ty společně chvíle v jednom sále, protože nás to baví, i když už jsou z nás učitelé na nervy. Jsme rádi, že to s námi jen tak nevdali a tímto, bych chtěla poděkovat paní učitelce Bc. Vendule Tyčové DiS., Lence Stránské a Mgr. Janě Molíkové, že to s námi tak dlouho vydrželi a pomohli nám se dostat tam, kde jsme teď.

Děkuju.

Taneční obor - I. stupeň

Tereza Dolejší

Tanec a práce v souboru ze třídy
Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, DiS.

Dost často si sednu a přemýšlím, co všechno pro mě tanec vlastně znamená a co mi dal. To hlavní, co mi daroval, není schopnost tančit, poznat francouská slovíčka nebo vytvořit pohyb na hudbu. Ovšem, to mi dal také, ale pro mě to nejdůležitější jsou vzpomínky ze soutěží, kde jsme vyhráli, mimo jiné i druhé místo v Jarním poháru Sokola Jínonice a také z vystoupení, na kterém jsme tančili. Odreagování se od školy a povinností.

Díky tanci znám skvělé kamarády a učitele, kterým tímto děkuji. Děkuji Lenke Stránské, Mgr. Janě Molíkové a Bc. Vendule Tyčové DiS. Děkuji vám všem za všechno.

Taneční obor - I. stupeň

Anna Koudelková

Tanec a práce v souboru ze třídy
Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, DiS.

Tancování je můj druhý domov, chodím sem, protože tu mám kamarádky, které se mnou nechodí do třídy, takže je pokaždé ráda vidím. Tento obor jsem si vybrala, protože mám ráda pohyb a miluju hudbu a tancování je tedy ideální. Ze ZUŠky mám hodně zážitků a vzpomínek, jak dobrých, tak špatných, naštěstí špatných je minimum. Mezi ty dobré patří například mnohá naše vystoupení, která jsme si naplno užili. Ráda vzpomínám na ty doby, kdy jsem s tancováním začala, jak velkou trému jsem měla před úplně prvním vystoupením, jak hrozně těžké bylo si zapamatovat jednu choreografii a naučit se všechny kroky. Určitě jsem se v tancování hodně zlepšila a to jen díky učitelům, jako jsou: Mgr. Jana Molíková, Lenka Stránská a Bc. Vendula Tyčová, DiS.

Obrovskou inspirací k tanci jsou pro mě holky z vyšších ročníků, protože si říkám, že třeba za pár let budu takhle tancovat i já a třeba i já budu inspirací pro některé absolventy. Určitě, bych chtěla poděkovat všem učitelům, kteří mě dotáhli až sem, že měli tak velké nervy, aby se mnou vydrželi. Díky Vám jsem tady, takže děkuji.

Taneční obor - I. stupeň

Tereza Müllerová

Tanec a práce v souboru ze třídy
Mgr. Jany Molíkové, Lenky
Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, DiS.

Tanci se věnuji už od svých 5 let, což vypovídá o tom, že tanec mě baví a naplňuje. Nejdřív jsem chodila k paní učitelce Stránské na lidový tanec. Později k paní učitelce Molíkové na moderní tanec a špičky a také ještě k paní učitelce Tyčové na klasický tanec a do taneční skupiny Flóra. Na špičky už bohužel nechodím.

Na „tancu“ trávím veškerý svůj volný čas, ale vůbec mi to nevadí, protože tancuji ráda a tancem se dá vyjádřit všechno. Ráda tancuji také proto, že se u toho odreaguji, uvolním a zapomenu na svět okolo (jako starší jsem začala mít taky už nějaké starosti). Díky tanečnímu oboru jsem našla spoustu kamarádek se společným zájmem, kterým je tanec. Tvoříme dobrou partu, díky které jsou hodiny tancování ještě příjemnější. Jsem ráda, že jsem u toho zůstala tak dlouho, i když se náš ročník postupem času hodně měnil.

Navštívili jsme také spoustu představení (na některých jsme i tančili), která byla velice zajímavá a moc mě bavila. Ze ZUŠkovských akcí mám asi nejraději Dvorek.

Na závěr bych chtěla poděkovat skvělým učitelkám Lence Stránské, Mgr. Janě Molíkové a Bc. Vendule Tyčové DiS., za to, že mě toho tolik naučily a rodičům, že mě do ZUŠky přihlásili a podporovali mě.

Taneční obor - I. stupeň

Emília Pěkná

Tanec a práce v souboru ze třídy
Mgr. Jany Molíkové, Lenky
Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, DiS.

Už od malička jsem se ráda hýbala a měla hodně energie. Vždycky mě bavilo se jen tak hýbat do rytmu všeho, co jsem slyšela. Můj velký sen byl vždycky postavit se na pódium a dát ze sebe všechno a hlavně být taková, jaká jsem.

Když mě moje maminka přihlásila na základní uměleckou školu v Novém Strašecí na taneční obor, tak jsem si říkala, že teď se mi můj sen může konečně splnit. Když jsem přišla do tanečního sálu, první čeho jsem si všimla, byla ta velká zrcadla. Jsem ráda, že mě tam mamka přihlásila, protože mě to začalo strašně moc bavit, poznala jsem tam nové a úžasné kamarádky a taky milé paní učitelky jako: Mgr. Janu Molíkovou, Lenku Stránskou a Bc. Vendulu Tyčovou DiS., které mě hodně naučily a toho si moc cením. Nebylo to někdy s námi úplně tak jednoduché, ale ony to prostě nevzdaly a všechno nás to naučily. Když jsme chodili už někde vystupovat, tak jsme vždy vzhlíželi k starším holkám. Přijde mi neuvěřitelné, že v tu dobu jsme na ně koukali, jako na náš vzor, že jednou chceme být jako ony, a teď, když si uvědomím, že už jsme velké holky, tak na nás můžou mladší děti koukat stejně, jako my na starší holky, které jsou do teď naším vzorem.

Chodím tam moc ráda, protože se tam i odreaguji od povinností ze školy a užívám si krásné chvíle. Ať už jsou to hodiny klasického, současného nebo lidového tance. Jsem ráda, že jsem to nevzdala a můžu být teď absolventkou tanečního oboru. Už se těším, až si zase stoupnu na pódium, ale tentokrát sama za sebe, jako absolventka a vydám ze sebe všechno. Tanec je celý můj život a chci se mu věnovat, dokud to půjde.

Taneční obor - II. stupeň

Klára Dolejší

Tanec a práce v souboru ze třídy
Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, DiS.

Skoro každá malá holčička si přeje být baletkou nebo alespoň tanečnicí. Já jsem rozhodně nebyla výjimkou. Kde jinde byste chtěli utahat dítě přebité energií, než na hodinách tance? Nemusela jsem si už jen hopskat doma, ale mohla jsem trávit čas s holkama, které měly stejnou chuť hýbat se, jako já.

Dříve (řekněme na konci prvního stupně základní školy) jsem pomýšlela na tanec, jako moji možnou budoucnost a u koukání na filmy s taneční tematikou jsem přemýšlela, která taneční škola je nejbližší. Teď už rozhodně nejsem tak ambiciózní (lépe řečeno, mé ambice namířily jiným směrem), abych zkoumala, co vše je potřeba zvládnout v přijímacím řízení na školy, které by ze mě udělaly profesionální tanečnici.

Tancování ale pořád patří k činnostem, které určitou část tvoří mě samotnou. Jak taneční předměty, což je lidový tanec, moderní tanec, základy baletu nebo tanec historický, tak i tancování mimo budovu základní umělecké školy, což bývají vystoupení vycházející z výuky, ale třeba i společenské tance na plesech nebo neumělecké taneční kreace například na diskotékách :). Jednodušeji řečeno, tanec je v mých očích nejpříjemnější způsob nějakého aktivního pohybu, který mi dává mnohem víc, než jen dobrý pocit z fyzické (někdy dokonce vcelku náročné) aktivity.

Spoustu zážitků mám právě z našich společných výstupů z různých koutů České republiky. Spoustu kamarádů jsem poznala právě díky tanci. A mám za sebou spoustu protancovaných hodin, které mi pokaždé zvedly náladu. A to se nebudu rozepisovat, co všechno jsem se díky docházení do ZUŠ naučila. Od práce v kolektivu až po vyjádření všech možných emocí.

Já mám tanec prostě ráda. A jakmile zaslechnu tóny téměř jakékoliv hudby, věřte, že do třiceti vteřin si budu aspoň podupávat palcem u nohy.

A komu za to vděčím? Kdo mě k tanci přivedl? To byli moji milovaní rodiče. Díky nim jsem se dostala pod dozor paní učitelky Lenky Stránské, později k Mrg. Janě Molíkové a Bc. Vendule Tyčové DiS. Všem jim tímto moc děkuji za všechno.

Taneční obor - II. stupeň

Markéta Duchoňová

Tanec a práce v souboru ze třídy
Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, DiS.

Už v dětství bylo tak nějak jasné, že nebudu dítě, co by jen tak sedělo doma. V našem obýváku jsem si po školce nebo o víkendech pustila rádio a tancovala. O tom, jestli to skutečně tanec byl, by se samozřejmě dalo polemizovat, ale nejdůležitější bylo, že mě to bavilo. A tak mě mamka v mých čtyřech letech přivedla na mou první hodinu tancování. Jak vidíte, byl to krok správným směrem- tancuji už čtrnáct let.

Ale co vlastně tanec znamená? Pro někoho je to fyzická aktivita, pro jiného vyjádření emocí, někdo se u tance odreaguje a přijde na jiné myšlenky. Za mě je to kombinace všeho. Ač se to nezdá, při tanci se dá pěkně zapotit, u choreografie s příběhem zase krásně vyjádřit vaše pocity, no a po nepovedeném dni je to pro mě jedna z nejlepších aktivit.

Když se podívám zpátky, musím říct, že jsem ušla pěkný kus cesty. Tato cesta ale rozhodně nebyla lehká. Nevydařené vystoupení, únava nebo neúspěch, to jsou věci, které se mi staly, ale které k tanci zkrátka patří.

Ta cesta byla ale obohacená i věcmi krásnými, které s přehledem přebijí ty špatné. Řadím mezi ně poznání nových kamarádů, stáž na taneční konzervatoři, potlesk po jakémkoliv vystoupení nebo navštívení mnoha divadel včetně toho Národního.

Nemohla bych se na ní vydat bez několika lidí. Tímto bych chtěla neskutečně moc poděkovat paním učitelkám Lence Stránské, Bc. Vendule Tyčové DiS. a Mgr. Janě Molíkové, které nás vše naučily a měly s námi někdy až obdivuhodnou trpělivost. Velký dík patří i mým rodičům, kteří mě podporují v tom, co dělám a já jsem jim za to neskutečně vděčná.

Taneční obor - II. stupeň

Barbora Šváchová

Tanec a práce v souboru ze třídy
Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Venduly Tyčové, DiS.

Tanec pro mě rovná se svoboda. Na nic u něj nemyslíte a vaše mysl může tak nějak volně dýchat. Dokonale se uvolníte, a i když vám to moc nejde, cítíte se, jako když se vznášíte. Teda, až na klasický tanec. U něj byste sami sebe popsali spíš jako bramboru, když máte nějaké to kilo navíc.

Nejvíc mě vytáčí, jak dáváte tanci všechno a on vám dost často nic nevrací. Můžete strávit 10 hodin v tanečním sále a stejně budete prostě vycházet levou nohou a ne pravou. Tohle se ovšem netýká přirozených talentů že...? Zatančí vám, na co si vzpomenete, i když třeba v životě netančily.

Nemůžu říct, že mám taneční vzor. Pro mě je vzor jednoduše tanec sám o sobě. Miluji jeho plynulost a hlavně ty možnosti, co mi nabízí. Je mi jedno, kdo tančí, hlavně, když se na to dá koukat. Proto mě baví jezdit do Kolína nebo Salesiánského divadla pozorovat jiné taneční soubory. Získáte tím inspiraci pro vlastní tančení, ať už u televize nebo na jevišti. Všechno se počítá.

Já a tanec do budoucna? Možná tak plesy, ale počítám, že do Národního divadla se asi nedostanu. I když kdo ví?

Výtvarný obor - I. stupeň

Karolina Brmčíjská

Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové

Jako dítě jsem začala studiem výtvarné tvorby. Chodila jsem do třídy paní učitelky Staré a 1. stupeň jsem absolvovala v loňském školním roce.

Později jsem se rozhodla více se zabývat i fotografováním, a tak jsem k výtvarné tvorbě přidala i studium fotografie.

Baví mě všechno, ale asi nejvíce mě láká fotografování přírody, která je pro mě něčím fascinujícím. Ráda vyrážím na fotografické výlety do okolí a zachycuji buď celou krajinu, nebo zajímavé detaily.

Také často využívám kamarádku jako model a fotím ji ze zajímavých úhlů pohledu, abych zachytila to, čeho si jiní nevšimnou.

V budoucnu ještě nevím, jestli se výtvarné práci budu věnovat profesně, ale všeho chci dál využít a určitě nepřestanu fotit to, co za to bude stát a dokumentovat svůj život, přátele i rodinu.

Výtvarný obor - I. stupeň

Tereza Dolejší

Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové

Výtvarka je pro mě forma vyjadřování se na papír jinak než písmem. Od té doby, co chodím do výtvarného oboru, tak nejen že umím lépe kreslit, malovat a fotit, ale také výtvarnému umění více rozumím. Možná i díky zajímavým výstavám, na které se zuškou jezdíme. Baví mě ale i když sedíme ve třídě a snažíme se zachytit realitu nebo své pocity na kus papíru. Hodně mi to i pomáhá jako odreagování od stresu a povinností ve škole. Ale ne vždy je pro mě lehké namalovat to, co zrovna vidím a cítím tak, aby to bylo srozumitelné i pro ostatní a vyjadřovalo to, co jsem zamýšlela. Víím, že nejsem na kreslení největší talent, ale bez ZUŠ by to bylo horší. Sice zatím neplánuji pokračovat i v druhém stupni studia, protože to není úplně to, co chci v budoucnu studovat, ale i tak si myslím, že to tady bylo a stále je super. Děkuji za tu skvěle strávenou dobu.

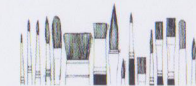
Výtvarný obor - I. stupeň

Oliver Kodyš

Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré

Výtvarka je dobrá a má spoustu výhod, když vás baví kreslit, malovat a modelovat. Kromě toho, že se každý týden věnujete tvorbě v ZUŠ, také občas jezdíte na výlety na výstavy do Prahy i jinam. Ty výlety bývají celodenní, začínají už dopoledne místo školy a pak i odpoledne. Chodíme do galerií, kde jsou radikální obrazy, sochy (dokonce jsme viděli i erotické), podivné struktury, a někdy jsou tam věci, kterým je těžké porozumět. Není to ale jenom výlet, vy vlastně ve škole jste, protože se u prohlížení těch výstav něco naučíte (ale nenechte se zmýlit, není to přesně jako ve škole, bude vás to bavit).

Když pracujete ve škole a zrovna vám to moc nejde, alespoň se snažte a každý ze spolužáků na tom vašem výtvaru najde něco dobrého. Všichni vás povzbuzují a je tu sranda. Ale já mám pár problémů. Mám tu až moc kamarádů, povídáme si a někdy kvůli tomu nestíhám moc kreslit. A hlavně, já se hrozně dlouho rozmýšlím, co a jak udělat. Když už přijdu na nějaký nápad, tak je tak dokonalý a komplikovaný, že ho ani za boha nezvládnou udělat tak přesně, jak si to představuju a to mě trochu štve. Doufám ale, že se mi letos povede i přes to vytvořit nějaké dobré věci, s kterými budu moci být spokojený.

Výtvarný obor - I. stupeň

Nela Pravdová

Výtvarná tvorba ze třídy
Petry Tetaurové
Studijní výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré

Už od mala mě bavilo vyrábět, malovat si a vytvářet. Mým snem bylo stát se jednou malířkou. Vůbec nevím, kde se to ve mně vzalo, ale každý má nějaký svůj talent, který musí rozvíjet a pečovat o něj. Mě v tomto rozvoji pomohla paní učitelka Tetaurová. Vždy, když jsem si nevěděla rady, pomohla a poradila.

Letos jsem začala chodit i k paní učitelce Staré (konečně jsem se naučila kreslit nosorožce) a připravuji se na talentové zkoušky na střední výtvarnou školu, za což jsem neskutečně ráda!

V zušce mě baví každá výtvarná práce, ale nejvíc barevné obrázky z mé fantazie.

Ještě jednou děkuji oběma paním učitelkám za trpělivost.

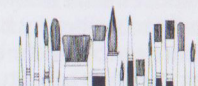

Výtvarný obor - I. stupeň

Johana Pröcklová

Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré

Už od malička jsem ráda malovala a vyráběla. Když mi bylo pět let, začala jsem chodit na výtvarku k paní učitelce Staré do ZUŠ v Novém Strašecí. Vše co si paní učitelka pro nás připravila mě bavilo a asi nejraději jsem pracovala s keramikou. Vždy jsem se tam moc těšila nejen kvůli malování, ale i na kamarády. Moc se mi líbilo, když nám paní učitelka vyprávěla různé příběhy a tím dělala hodinu ještě zajímavější. Naučila jsem se tam mnoho nových způsobů malování. A tímto bych ráda poděkovala paní učitelce Staré za všechno, co mě naučila.

Výtvarný obor - I. stupeň

Tereza Schořálková

Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové

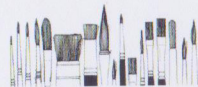
Není to úplně krátce, co chodím do naší Základní umělecké školy v Novém Strašecí a ať to byla flétna, tancování nebo výtvarka, vždy jsem sem chodila ráda a na hodiny s trpělivými paními učitelkami, kterým patří můj vděk, jsem se těšila.

Tahle škola mi toho hodně dala a nejen že mi ukazovala a učila nové věci, nebo mi pomáhala zlepšovat se v těch, co už znám, ale také mám odtud i krásné vzpomínky se spoustou smíchu.

Každopádně ze všech oborů si mě nejvíce získala výtvarka a to tím, že mě kreslení baví už od mala, zajímavými tématy paní učitelky Tetaurové, nebo že mě zachraňuje od nudných hodin matematiky, ale především si myslím, že výtvarný obor je o tom, abys ukázal svou kreativitu a to, co v tobě je, protože každý má v obrázku kousek sebe a dokáže to o něm hodně říct.

Každého z naší party na hodinách výtvarky baví něco jiného, někdo rád kreslí tuší, jiný maluje temperami a mě vždy nejvíce bavilo kreslení tužkou. Výtvarka pěkně ukazovala, jak jsme odlišní, protože ze stejného námětu vznikly úplně jiné obrázky.

Tímto školním rokem výtvarný obor končím - absolvuji a s chozením do ZUŠ nejspíš končím, ale rozhodně nekončím s kreslením a věřím, že ještě mnohokrát využiji vše, co mě tato škola naučila.

Výtvarný obor - I. stupeň

Metoděj Slavík

Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové

Co pro mě znamená umění

Výtvarné umění podle mě znamená dosáhnout něčeho originálního, co lahodí oku a působí na člověka příjemně nebo vyvolá nějakou emoci.

Ti lidé, kteří mají dar kreslit nebo malovat, zanechají ve velkém světě umění největší otisk. Tento dar však není nutnou podmínkou k tvoření. Pro mě je umění, nebo spíše samotná tvorba díla, především chvíle, kdy mohu nahlédnout do světa barev, do světa mezi tužkou a papírem. Do světa, kde je možné úplně vše. A to je pro mě způsob, jak se zbavit stresu a tvorbu si užít.

Pokud se díváme a vnímáme

dílo, které vytvořil někdo jiný, vnímáme ho každý trochu jinak. Každý portrét, každá krajina, v sobě uchovávají myšlenku svého autora, kterou tímto svým dílem chtěl vyjádřit. Tuto jeho myšlenku může člověk zachytit, anebo také ne. Každý z nás obraz vnímá po svém a někdy v něm můžeme najít i něco, co umělec třeba ani nezamýšlel. Umění má v sobě zkrátka takové kouzlo.

Umění je vlastně jedna velká, rozmanitá věc, ve které si už každý ten svůj šálek najde. Někdo obdivuje Leonarda da Vinci, někdo Piccassa nebo Dalího. Máme však i své skvělé české umělce: Václava Hollaru, Jiřího Trnku, Zdeňka Buriana a mnoho dalších.

Díky Základní umělecké škole v Novém Strašecí jsem se dostal na výstavu jednoho současného českého umělce, který mě velmi oslovil. Je to František Skála, který provádí neuvěřitelné věci se dřevem, s dráty nebo s proslulými seschlými kuličkami z chaluh... V jeho výtvorech jsem viděl myšlenku, kterou chce něco sdělit nebo třeba i pobavit. Nutilo mě to o dílech ještě dlouho přemýšlet, protože ve mně probouzela další a další otázky. Proto na mě udělal takový dojem Dům stínů, drátěný Jednorozec, Zub času nebo spící Coller. Ještě několik dní ve mně zůstal zajímavý pocit a ještě dnes si na jeho díla často vzpomenu.

Komu bych chtěl ze všech nejvíc poděkovat je ovšem má paní učitelka Petra Tetaurová. A to nejen za všechny dovednosti, co mě naučila, ale také za její trpělivost. Protože na její trpělivost jen tak někdo nemá. Ani já sám bych se sebou neměl tolik trpělivosti, co měla ona se mnou.

Výtvarný obor - I. stupeň

Jakub Stehno

Výtvarná tvorba
ze třídy Mgr. Lady Staré

Když jsem byl malý chlapec, moc mě bavilo jen si tak čmárat na papír, rád jsem něco tvořil, teď by se tomu dalo říct abstraktní umění. Když mi bylo 6 let, maminka mě přihlásila na Základní uměleckou školu v Novém Strašecí. Chodím do ZUŠ již 8 let a moc mě to baví, navštěvuji hodiny, které vyučuje paní učitelka Lada Stará. Paní učitelka mě naučila hodně nových věcí, například kreslit suchým pastelem, rýt rydlem, používat olejové pastely, prostě vše, co se výtvarné tvorby týká. Také jsme i tvořili a modelovali z hlíny, moc se mi líbilo, že pokaždé to stejně mělo jiný tvar, než jsem chtěl. Malování a kreslení mě velice baví a uspokojuje, rád bych se výtvarné tvorbě věnoval i v budoucnosti.

Výtvarný obor - I. stupeň

Natálie Stuchlá

Výtvarná tvorba ze třídy
Petry Tetaurové
Studijní výtvarná tvorba ze třídy
Mgr. Lady Staré

Co si vlastně představuji pod pojmem výtvarný obor? Výtvarný obor je velice široký pojem, pod kterým si může každý představit cokoliv. Do výtvarného oboru patří například i sprejování, které někdo může vnímat jako vandalizmus. Sama jsem tento typ umění zkusila, posprejovala jsem zeď na naší zahradě a výsledek podle mě není vůbec špatný. Dále sem taky patří keramika, na kterou jsem chodila od školky až do 5 třídy. Později jsem bohužel dál chodit nemohla kvůli zdravotním problémům paní učitelky. Výtvarný obor pro mě znamená kreslit vším, kombinovat různé způsoby kreslení a neustále vymýšlet něco nového. Když jsem začala vytvářet svá vlastní díla, zjistila jsem, že to stojí spoustu peněz, ale díky mým skvělým rodičům, kteří mě ve všem podporují, můžu ve vytváření pokračovat dál.

Výtvarný obor je pro mě něco při čem můžu projevit svoji vlastní kreativitu a fantazii. Je to něco při čem se můžu odreagovat, ale taky se zabavit. Ráda bych v tomto oboru pokračovala i dál, je to pro mě velice důležitá záliba, která mi pomáhá rozvíjet právě kreativitu a fantazii. Mým snem je být uměleckým designerem a ZUŠ v Novém Strašecí mě už naučila spoustu věcí a věřím, že mě ještě spoustu věcí naučí a pomůže mi splnit si sen dostat se na střední uměleckou školu v Praze a vystudovat umění. Výtvarný obor pro mě znamená budoucnost a je pro mě velice důležitý.

Díky výtvarnému oboru dnes všechny dárky jak na vánoce, tak na narozeniny i svátky tvořím ručně, všechny je dělám klidně i několik hodin, ráda všechny vymyslím, zpracovávám.

A jak jsem se k výtvarnému oboru vlastně dostala? Už odjakživa jsem strašně ráda kreslila, úplně nejraději vodovkami na bílou čtvrtku. Ve 3 třídě jsem zjistila, že můžu chodit do místní ZUŠ a hned jsem toho využila. Šla jsem na talentové zkoušky, uspěla a začala chodit na hodiny výtvarného oboru, kde jsem se začala učit novým věcem, které používám dodnes. Na hodiny výtvarného oboru chodím strašně ráda i teď. Naplňuje mě to a nelituji toho. Jsem ráda, že mě v tom, co dělám, rodiče podporují a pomáhají mi rozvíjet tuto zálibu, která mi pomůže lépe zvládnout přijímací zkoušky na střední uměleckou školu v Praze.

Na závěr bych chtěla poděkovat paní učitelce Petře Tetaurové která mě naučila spoustu věcí a rodině která mně ve všem podporuje. Děkuji.

Myslím, že hudba není o tom vše zahrát bez jediné chyby, ale o tom zahrát to s radostí.

Výtvarný obor - I. stupeň

Kateřina Suchopárková

Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové

Ve výtvarném prostředí jsem se pohybovala od mala, protože moji rodiče jsou výtvarníci.

Kreslila jsem ráda, pořád a všude. Ze začátku to byly malé kresbičky, pak jsem ale změnila formát a začala čmárat přes celou zeď, proto jsem už v předškolním věku začala chodit na výtvarku do ZUŠ.

Když jsem přišla na první hodinu, strašně jsem se styděla a s nikým se moc nebavila. Pomalu jsem si zvykala. Paní učitelka Tetaurová mi byla sympatická a dodnes se mi na ní líbí její nenásilný, laskavý přístup k nám a nápaditost v námětech.

Ze začátku mě bavilo hlavně modelovat, protože to pro mě bylo něco nového. Další pro mne podnětné nové techniky byl linoryt, glazování keramiky a společné výlety na výstavy.

Jak jsem rostla, začala jsem zpátky upřednostňovat kresbu, protože byla jemnější a taky mně víc šla.

Naučila jsem se stínovat, takže věci začaly vypadat reálněji a přestaly být placaté. Dařilo se mi a byla jsem spokojenější.

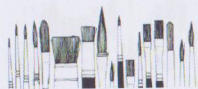
Spolužáci se skoro každý rok měnili, jenže já jsem si jich v zápalu práce moc nevšímala.

Později jsem si uvědomila, jak každý tvoří jinak. Každý z nich měl svůj vlastní přístup a mě bavilo jejich práce srovnávat s tou mojí. Pro mne bylo užitečné pozorovat jejich jiné přístupy a vidět kam je zavedly.

Když si na to všechno dnes vzpomenu a porovná s přítomností, tak musím říci, že už nejsem tak zamlklá, nedělám, že tam nejsem a ráda se s ostatními zasměju. Líbí se mi, že každý má jiný názor, který umí svým osobitým způsobem vyjádřit. Myslím si, že jsme se všichni ve všem zlepšili.

Dnes nejraději kreslím podle modelu a maluji temperami svoje vymyšlené krajiny. Velkou inspirací je mi klasická hudba. Pomáhá mi se „naladit“ na můj svět.

Jsem ráda, že můžu výtvarný obor navštěvovat, protože zručnost v kreslení a znalost výtvarných technik mi poskytuje větší svobodu nejenom pro další tvorbu, ale i pro život.

Výtvarný obor - I. stupeň

Eliška Zinnová

Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové

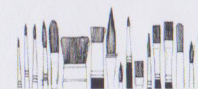
Na výtvarku do ZUŠ chodím od čtvrté třídy, k paní učitelce Tetaurové. Ještě než jsem začala chodit na výtvarku, chodila jsem do tanečního oboru k paní učitelce Lence Stránské a k paní učitelce Janě Molíkové. Už od svých tří let a moc mě to bavilo.

Na základní škole jsem pak měla moc učení, a tak jsem se rozhodla jen pro jeden obor a to byl ten výtvarný.

Výtvarka mě moc baví, odpočinu si při ní a vždy se těším na další hodinu. Vyhovuje mi, když tvoříme podle své fantazie. Mám v oblíbě i tvoření z keramické hlíny. Asi to mám poděděné - můj táta je keramik a točič a živí se tím.

Ale jak se říká - „kovářova kobyla chodí bosa“ - doma moc s hlinou nedělám /to bylo spíš, když jsem byla malá/, takže práce s hlinou si užiju převážně v ZUŠ.

Výtvarné tvoření je součástí mého života a doufám, že jím bude co nejdéle.

Učitel'ský sbor ZuŠ Nové Strašecí
2019-2020

